

Șerban Foarță

Texte
pentru Phœnix

Editura Vinea / Editura Integral
București 2015

CUPRINS

INVOCAȚIE / 9

CANTAFABULE / 19

Scara Scarabeului / 23

Pasărea Calandrinon* / 25

Știma casei* / 27

Vasiliscul și Aspida, I*, II / 29

Norocul Inorogului, I, II*, III / 37

Serenadă / 42

Filadelful* / 44

Avis pia / 46

Alcedonia / 47

INTERLUDIU / 49

ZOOMAHIA / 59

PASĂREA PHENIX, I, II*, III / 71

INVOCĂȚIE

Vouă,
celor din zodii, pecetii și herburii,
fiarelor nepăscătoare de ierburi,
nepăsătoare de carne de fiară,
neumbrite de nour,
nearse de soare:
Pajură, Bour,
cu schiptru și tiară, –
mă rog
să vă iviți!

Pre voi, fiare heraldice:
alde Pardosu, alde
Irog-inorogu, vă
rog
să vă iviți!

Fiarelor de bună sau de rea priință
cari pe vânătorul ăl de-o să le prindză
'n bunget de pădure fără șleau, nici hărți,
nu mi-l ospătează cu te miri ce abure
și niscai sfarog, –

fiarelor din fabule,
din iticești și de zăbavă cărți,
mă rog
să se ivească!

Vouă, cinstitelor,
ție, sperjure:
lanț al ispitelor
jur-împrejure
cojii străpomului,
tare cum cremenea;
fiarelor, omului
semiasemenea:

alde Sirinei,
 ălui Chentaur
 cu gură de aur
 ca a Hrisostomului,
mă rog
să se ivească!

Hiare cumiņi
cu ghiare, cu dinți,
cu coadă de pește,
cu pieliți la dește,
cu unghie de țap
în creștet de cap,
cu blana ca sfecla,
cu ochii ca stecla
cum ochii de vâlc,
fiare cu tâlc,
cu duhori suave,
gădini filosuafe...

(Ave!)

... A pseudofiarelor cânt viața-neviața
care nu se trece ca, topită, ghiața,
nu mi se destramă cum în aier ceața,
nice nu se rumpe ca, suptire, ața,
au se ovilește ca, bătrână, fața;
căci, de sboară,-mi sboară altfel decum rața,
ou' lor, pe lume, nu-l cloceaște rața,
nici ne pasc fâneța-n toată dimineța,
cum acelea-n care-ți slobozești sâneța;
ci-și păstrează pururi harul și verdeța,
taina și dulceța, –
fincă nici vieață nu le e vieața!

Eu vă cânt
și vă descânt,
vă invoc
sau vă evoc,

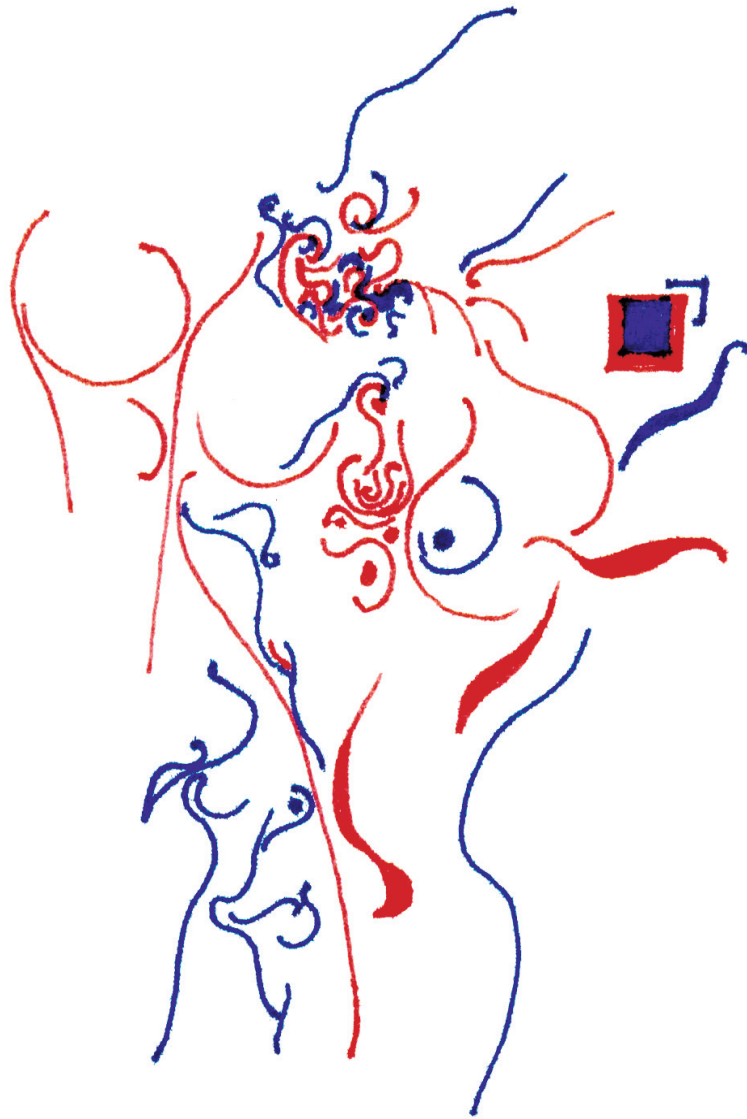
de noroc, de nenoroc,
Vasilisc și Inorog,
Pelican și zriptor Roc;
eu vă agrăiesc, vă isc,
Inorog și Vasilisc,
cu-argint-viu
și roșu sulf;
eu m-adumbru frate Dulf,
dacă nu prea filadelfa-mi
stirpe îți neștie jertfa,
dacă nemaifiladelfii
nu-ți mai cer să-i duci la Delphi;
eu chem Silfele și Elfii, –
și tot eu îi țin ison
păsării Calandrion,
păsării de da sau ba,
ca și ție, dumneata
Scarabee,
scara
mea...

Eu vă cânt. Eu vă trec pragul.
Eu vă strig la ceasul fix.
Și, tot eu, vă uit. – De dragul
împăratului Finics!

Fie să rămâie numai cel ce har
are de-a renaște, curățit prin jar,
dintr-a lui cenușă, din puținu-i scrum,
astăzi,
 ca și mâine;
 pururi,
 și acum.

CANTAFABULE

SCARA SCARABEULUI

Fără pârghie, fără scripet,
o dihanie-așa mărunță
că ar fi ea, într-un sipet,
piatră pe-un inel de nuntă,
ditai soarele împinge,
soarele de la Eghipet,
ca pe-o bilă, ca pe-o minge
numai aure și sclipet.

Crugul scarabeului,
sacră, scara leului,
a zeului
soare!